

мультидіяльності може створити цікаві спільні дії. Так, здійснювана ними діяльність включає агроекологічні заходи, управління природним середовищем та туризм, але в деяких випадках також виробництво регіональних особливих продуктів харчування або енергії. Найбільш поширені такого роду кооперативи у Нідерландах, вони виникли в результаті прагнення фермерів освоїти нові сільські ринки: туризм, виробництво енергії, послуги соціального захисту й так звані «зелені послуги» у широкому розумінні. Як висновок, можна зазначити, що ці маркетингові кооперативи підтримують ідею багатофункціонального сільського господарства як альтернативного шляху розвитку ферми та модернізації сільськогосподарської діяльності.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Grashuis N.J., Branding by U.S. Farmer Cooperatives: An empirical study of trademark ownership. *Journal of Co-operative Organization and Management*. 2017. 5(2). P. 57–64. URL: <http://www.journals.elsevier.com/journal-of-co-operative-organization-and-management> (дата звернення: 17.04.2019).
2. Mérel P., Saitone T.L., Sexton R.J. Cooperative stability under stochastic quality and farmer heterogeneity. *European Review of Agricultural Economics* 2015. 42(5), P. 765–795. URL: <http://erae.oxfordjournals.org>. (дата звернення: 19.04.2019).
3. Lindström T., Polsa P. Coopetition close to the customer – A case study of a small business network. *Industrial Marketing Management*. Vol. 53. 2016. P. 207–215.
4. Berichte uber Landwirtschaft. Vol. 86, Issue 2, October 2008. P. 346–356.
5. Onozaka Y., Mc Fadden D.T. Does local labeling complement or compete with other sustainable labels? A conjoint analysis of direct and joint values for fresh produce claim. *American Journal of Agricultural Economics*, 2011. 93(3), P. 689–702.
6. Fidelis R., Colmenero J.C. Evaluating the performance of recycling cooperatives in their operational activities in the recycling chain. *Resources, Conservation and Recycling*. Vol. 130. 2018. P. 152–163.

УДК 378.015.311- 047.22:338.439

ХАХУЛА Л.П., канд. пед. Наук

Білоцерківський національний аграрний університет

ФОРМУВАННЯ КОМПЕТЕНЦІЙ У СТУДЕНТІВ АГРОУНІВЕРСИТЕТІВ ДЛЯ СТАЛОГО РОЗВИТКУ СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА

У роботі розглядаються проблеми формування компетенцій у студентів агроуніверситетів для сталого розвитку сільського господарства. Як свідчать результати дослідження, впровадження інноваційних освітянських технологій дозволяє утвердити новий спосіб мислення в освіті; життя можна покращити знаннями, силою думки та удосконаленням особистості. Встановлено, що формування компетенцій у студентів залежить від комплексної взаємодії ряду освітянських технологічних чинників.

Ключові слова: компетенції, освітні технології, сталий розвиток, самовдосконалення, самовиховання.

Перебудова життя в нашій країні розкрила дуже важливу проблему – проблему недостатньої уваги науці й освіті. Україні знадобляться молоді люди, які були б водночас і пошуковцями, і учнями; фахівці, які володіють передовими

технологіями; лідери, які будуть визначати і примножувати основні цінності, даючи змогу й іншим робити те саме; фахівці, які б могли працювати в команді над вирішенням складних наукових і господарських проблем [1, с. 30].

Для майбутніх фахівців агропромислового комплексу постійне навчання в сучасних умовах має особливе значення: змінюються технології, змінюються економічні відносини на селі – все це реалізувати без безперервної освіти неможливо. Тому педагогіка сьогоdnішнього дня повинна з перших днів діяльності студентів з викладачами спрямовуватись на освоєння методів самостійного навчання. Педагоги мають так будувати навчання, щоб майбутні фахівці усвідомили необхідність безперервності нагромадження знань і вмінь, а це неможливо без глибокого прикладно-діалогового навчання, без тісного співробітництва на занятті та поза ним. Тут особливо значним виступає та вимога, що викладач має бути в ролі посередника між силами студента і навчальної дисципліни, тобто тим постійно змінюваним світом нового, який необхідний для майбутньої спеціальності. Лише через привиття потреби навиків систематичного поповнення знань ми можемо ліквідувати дефіцит компетентності, функціональну неграмотність, яка нині так дає про себе знати в сільському господарстві.

Отримати раніше визначений кінцевий результат можливо лише при умові формування певної системи переконань та компетенцій. Викладачі агроуніверситетів мають систематизувати і чітко відпрацьовувати з кожним студентом уміння і навички, які повинна формувати певна навчальна дисципліна, розробити такі методи і прийоми практичного навчання, щоб вони були реально посильними для співдружної роботи. Виділяючи напрямок роботи, хотілося б особливо підкреслити його значення в практичній діяльності агронома, лікаря ветеринарної медицини, біотехнолога, менеджера, землевпорядника тощо. А звідси і глибоке мотивування кожного практичного заняття, кожного нового практичного навичку, якому буде вчитись майбутній фахівець, який має володіти знаннями прийомів і методів впровадження передової технології, щоб забезпечити оптимальний режим роботи технологічного устаткування, постійно поглиблювати знання з економіки, маркетингу, права, вміти організувати юридичні відносини з підприємствами, банками, податковими організаціями, бути готовим очолити підприємства, займатися підприємницькою діяльністю, володіти декількома робітничими професіями і бути готовими застосувати їх.

Формування компетенцій у студентів неможливе без паралельного формування навиків самостійної роботи, самовиховання і самовдосконалення [2, с. 60]. Все це має здійснюватися під загальним педагогічним творчим спрямуванням – тобто спільно із студентами ставити практичні завдання і спільно їх розв'язувати. Це неможливо зробити лише на заняттях. Формування і виховання фахівця має йти через гурткову, секційну та іншу роботу з тією метою, щоб кожного, хто прагне розширити знання, охопити цікавою пошуковою та творчою роботою. Виходячи з цього, заклади вищої освіти не лише передають наукову інформацію, а й забезпечують професійно

саморегуляцію особистості. Орієнтуючись на досвід передових країн, потрібно забезпечити єдність мотивації навчання, бажання реалізувати свої знання і вміння.

За період навчання студенти агроуніверситетів мають освоїти величезну кількість знань, скласти безліч заліків та іспитів, навчитись самостійно виконувати різні технологічні прийоми. Це неабияка праця, це праця на кінцевий результат – всебічний розвиток і фахову досконалість. З цією метою для себе і для студентів слід сформулювати кінцевий результат з кожної дисципліни, розбудити у молоді інтерес, внутрішні потреби до поставленої мети. А тому наша діяльність нині потребує глибокого переосмислення відношення педагога щодо творчого навчання, навчання культури суджень і дискусій. Лише за такого підходу ми зможемо побачити наших вихованців мудрими керівниками, технологами, високогуманними людьми.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Костюченко Т.М. Формування здоров'я збережувальної компетентності як провідна стратегія університетської освіти в транзитивному суспільстві. *Вісник Луганського національного університету імені Тараса Шевченка*. Серія: Педагогічні науки. 2016. № 6 (303) жовтень, 2016. Ч. I. С. 30–37.

2. Хуторской А.В. Ключевые компетенции как компонент личностно-ориентированной парадигмы образования. *Народное образование*. 2013. № 2. С. 58–64.

УДК 338.43: 636.4.082 (477)

ХАХУЛА Б.В., аспірант

Білоцерківський національний аграрний університет

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ЕКОНОМІЧНІ ЗАСАДИ СЕЛЕКЦІЙНО-ПЛЕМІННОЇ РОБОТИ В СВИНАРСТВІ УКРАЇНИ

У роботі розглядаються проблеми розвитку племінного свинарства в Україні як основи функціонування ефективного товарного виробництва. Встановлено, що ефективність селекційно-племінної роботи в свинарстві залежить від комплексної взаємодії ряду організаційно-економічних і технологічних чинників. Доведено, що з метою створення стійкої вітчизняної племінної бази, підвищення ефективності селекційно-племінної роботи в свинарстві необхідне вдосконалення системи державної підтримки племінного свинарства.

Ключові слова: племінне свинарство, селекційно-племінна робота, конкурентоспроможне виробництво, імпорт племінної продукції.

Нині свинарство є однією з галузей аграрного сектору, що найбільш динамічно розвивається. Тому сільськогосподарські підприємства – виробники продукції свинарства поряд з виробниками продукції птахівництва стали основними вітчизняними постачальниками м'яса на внутрішній ринок. У силу загострення зовнішньоекономічних чинників перед галуззю поставлено завдання подальшого збільшення виробництва продукції свинарства й зниження